DISCUȚII ASUPRA ACTIVITĂȚII ARBITRILOR BUCUREȘTENI

„ÎN ACTIVITATEA ARBITRILOR DIN CAPITALĂ TREBUIE CREAT UN CLIMAT SĂNĂTOS"...

Cu aceste cuvinte se încheie articolul *„Aspecte din activitatea arbitrilor de fotbal bucureșteni"* apărut în numărul 78 al revistei „Fotbal", sub semnătura profesorului Traian Tomescu, metodist pentru fotbal la Consiliul orășenesc București de educație fizică și sport, care răspunde și coordonează direct, de circa 3 ani, activitatea arbitrilor de fotbal din Capitală.

Încercînd să facă o analiză a deficiențelor existente în activitatea arbitrilor bucureșteni, autorul articolului trece în revistă o serie de abateri săvîrșite de unii arbitri la jocurile conduse în cadrul campionatului orășenesc, sancțiunile date și apoi relevă faptul că sistemul delegărilor practicat pînă în prezent a fost defectuos și se va schimba. Apoi, în cea mai mare parte a articolului, tratează deficiențele... Colegiului central al arbitrilor, considerîndu-l adevărata frînă a bunei organizări și funcționări a celor peste 400 de arbitri bucureșteni (!).

De la început trebuie să subliniez că în munca Colegiului central au existat multe lipsuri, dar — după părerea mea — cea mai importantă este aceea că nu s-a preocupat în mai mare măsură de felul cum își duce munca biroul Colegiului orășenesc de arbitri. Colegiul central nu ar fi trebuit să admită ca arbitrii din orașul București, în acest sezon fotbalistic, să se întrunească în ședințe organizate la intervale foarte mari (de circa o lună) și ca în aceste ședințe să nu trateze decît o singură lecție tehnică (la 24.XI a.c.).

Era de datoria Colegiului central de arbitri să urmărească mai atent modul de pregătire fizică a arbitrilor divizionari din București, să controleze riguros munca de formare și pregătire a acestora, să impulsioneze publicarea unor materiale tehnice privind interpretarea regulamentului, să ceară îmbunătățirea muncii de observare a arbitrilor și cea de analiză a arbitrajelor prestate în București etc., etc.

Colegiul central al arbitrilor a lăsat toate aceste obiective pe seama Colegiului orășenesc, iar rezultatele nu sînt deloc satisfăcătoare.

O chestiune controversată și mult dezbătută în ultimul timp a fost aceea de promovare a unor arbitri în lotul divizionar, propusă de biroul Colegiului orășenesc și respinsă de Colegiul central. În această direcție trebuie să punem lucrurile la punct. În prezent lotul arbitrilor divizionari din întreaga țară depășește cu mult numărul de arbitri necesari meciurilor divizionare. Faptul conduce la situația, deloc recomandabilă, ca activitatea oficială a arbitrilor să fie destul de redusă, cu pauze între două jocuri arbitrate de cîte 3, 4 și chiar 5 săptămîni, ceea ce dăunează formei și comportării constante a acestora.

Cu toate că aproape o treime din totalul arbitrilor divizionari sînt din București (89), totuși s-a solicitat majorarea lotului divizionar cu încă 14 arbitri, cînd în mod normal, ținînd seama de numărul arbitrilor divizionari din cele 16 regiuni — care variază între 6 (Suceava) și 18 (Cluj) — lotul orașului București trebuia redus în mod substanțial. Nu poate fi trecut cu vederea nici faptul că printre arbitrii propuși de orașul București au figurat cadre cu vechime de numai 2—3 ani în arbitraj (fără să aibă categoria I-a de calificare), precum și cadre care au depășit vîrsta de 43 ani. Cu astfel de promovări, făcute pe baza unor relații neprincipiale și pentru alte calități decît cele de arbitru, Colegiul central nu poate fi de acord.

O altă problemă asupra căreia trebuie să fac unele precizări este cea a delegărilor arbitrilor bucureșteni la jocurile divizionare. De la început vreau să precizez că meciurile de fotbal nu s-au inventat pentru ca arbitrii să aibă activitate; existența arbitrilor a fost determinată de necesitățile fotbalului! Plecînd de la această idee, obligația celor care programează arbitrii este de a-i delega pe cei mai buni ori de cîte ori este nevoie și nu de a împărți duminical, în mod egal, numărul de arbitri la numărul de meciuri (ca să fie toți mulțumiți).

Este de neconceput ca unii arbitri încă tineri (cum este, de exemplu, C. Petrea) care abia au împlinit doi ani de cînd au fost încercați la jocuri de divizia A — și deci nu au acumulat încă experiența necesară — să aibă pretenția de a fi delegați în aceeași măsură ca și Vasile Dumitrescu, N. Mihăilescu, Iosif Ritter, C. Nițescu, Ilie Drăghici etc. a căror activitate, în prima divizie, depășește 10 ani. Din păcate, astfel de pretenții nu se limitează numai la jocurile interne, ci se îndreaptă cu multă insistență la meciuri internaționale, unde exigența este mult mai mare, iar F.R.F. are de apărat un prestigiu cucerit de arbtirii români cu destulă greutate în decursul multor ani.

În ceea ce privește programarea arbitrilor, necesitățile unui fotbal de calitate impun ca jocurile să fie conduse de conducătorii de joc cei mai competenți. Aceasta, de altfel, este și indicația conducerii F. R. Fotbal. Dacă, totuși, acest obiectiv nu s-a realizat întocmai și au existat jocuri arbitrate necorespunzător, vinovată este comisia de delegări a Colegiului central care a făcut unele greșeli în munca de programare, precum și arbitrii în cauză care nu s-au pregătit suficient. Consider că de la principiul enunțat mai sus nu trebuie făcută nici o derogare, chiar dacă unii arbitri, delegați mai rar, sînt nemulțumiți!

În legătură cu problema ridicată în articolul susmenționat privind delegarea arbitrilor români în străinătate (și cu referire la cei ce activează în cadrul Colegiului central) am să caut să fac de asemenea unele precizări, nu însă înainte de a-mi exprima o nedumerire: are această problemă vreo legătură cu organizarea și activitatea masei de arbitri din orașul București (ceea ce și-a propus autorul acelui articol să trateze)?

În anul 1967, 20 arbitri români au făcut 46 deplasări în străinătate pentru arbitraje (centru și linie). Din aceste deplasări, 9 au fost efectuate de cei patru arbitri din Colegiul central (dintre care doi figurează pe lista F.I.F.A.); restul de 37 deplasări au fost efectuate de ceilalți 16 arbitri. De asemenea, precizez că cele mai multe deplasări în străinătate le-au făcut Vasile Dumitrescu (6), Cornel Nițescu (5) și Nicolae Rainea (4) — care nu fac parte din Colegiul central al arbitrilor. Socotesc că alte comentarii sînt de prisos.

În sfîrșit, este cazul să mă opresc puțin și asupra relațiilor dintre Colegiul central și Colegiul orășenesc de arbitri, pe care — într-adevăr — le consider nesatisfăcătoare. Apreciez că la aceasta contribuie în egală măsură ambele organe, precum și forurile care le coordonează. Cred că prin eforturi comune și pe baza respectării unor instrucțiuni privind drepturile, obligațiile și competențele fiecăruia din aceste colegii, situația se poate normaliza.

În ceea ce mă privește sînt convins că munca Colegiului central nu se poate duce în bune condițiuni dacă nu există relații de perfectă colaborare cu toate cele 17 colegii teritoriale de arbitri. Din păcate, în ce privește Colegiul de arbitri al orașului București, persoanele care trebuie să contribuie la stabilirea unei astfel de colaborări au întreprins unele acțiuni tocmai contrare, care demonstrează concepția lor asupra acestei idei. Voi da numai două exemple:

În recentele discuții privind înlocuirea unor arbitri din lotul divizionar, prof. Tr. Tomescu a susținut cu perseverență excluderea din actualul lot a doi arbitri, fapt ce a produs nedumerire în rîndul tuturor celorlalți, întrucît aceștia (Guido Fodor și N. Negoițescu), au reușit — în ultimul timp — să se impună. Colegiul central, găsind neîntemeiată propunerea, nu a fost de acord cu ea. Căutînd să aflăm cauzele acestei propuneri neașteptate am constatat, în sezonul trecut, că cei doi arbitri au condus cîte un meci al echipei Școlii sportive din București, antrenată de actualul metodist pentru fotbal al orașului București, jocuri ale căror rezultate nu i-au fost favorabile.

Președintele Colegiului de arbitri al orașului București, C. Petrea, dintr-o inițiativă demnă de toată lauda, a publicat în luna august în ziarul „Scînteia tineretului" la rubrica „Opinii", un articol în care acuză de fapte lipsite de etică o serie de arbitri dintre cei mai cunoscuți și apreciați. Cum era și normal, aceștia au solicitat cu insistență clarificarea acuzațiilor, avînd intenția să se adreseze chiar și justiției. Faptul că pînă în prezent autorul articolului nu a putut prezenta nici o probă convingătoare, dovedește netemeinicia celor spuse în acel articol. Dar, ceea ce este mai surprinzător, la o recentă consfătuire a arbitrilor, la care a participat și secretariatul F. R. Fotbal, în cuvîntul luat, arbitrul C. Petrea a recunoscut că personal a comis aceleași fapte pe care le-a imputat, în articolul menționat, colegilor săi în ale arbitrajului.

Comentariile sînt de prisos.

În încheierea acestor considerațiuni, recunosc că prof Tr. Tomescu are dreptate cînd scrie că *„în activitatea arbitrilor din Capitală trebuie creat un climat sănătos". Dar pentru aceasta, CEVA TREBUIE SĂ SE SCHIMBE...*

Ing. ANDREI RĂDULESCU

Președintele Colegiului Central al arbitrilor

INEXACTITĂȚI ȘI PROBLEME LĂSATE FĂRĂ RĂSPUNS

Nici spațiul nu ne permite și nici dorința noastră nu este de a polemiza cu semnatarul articolului alăturat. De altfel, cu acest răspuns am încheiat acest capitol.

Nici în articolul inițial nu am intenționat să fac o polemică cu cineva, ci am fost călăuzit, în exclusivitate, de dorința fermă de a contribui la îmbunătățirea activității arbitrilor de fotbal din Capitală. A fost un articol de principiu, cu ținută obiectivă, în nici un caz cu caracter personal, așa cum voi încerca să fac și în răspunsul meu.

Articolul tov. Andrei Rădulescu cuprinde, însă, multe inexactități și abordează eronat cîteva probleme de fond.

INEXACTITĂȚI

1. Subsemnatul răspund de munca Colegiului orășenesc de arbitri din campionatul 1967-1868, și nu de 3 ani;

2. În orașul București sînt 589 de arbitri și nu 400. Așa a apărut și în articolul subsemnatului;

3. Colegiul de arbitri al orașului București nu a cerut mărirea numărului de arbitri republicani, ci înlocuirea unora dintre ei, fără perspective, cu elemente tinere și valoroase;

4. Nu există criterii precise stabilite de F.R. Fotbal pentru promovare în lotul republican. Așa se explică faptul că inițial au fost propuși 2 arbitri de categoria a II-a, care, după părerea mea, sînt arbitri cu mult mai buni decît majoritatea arbitrilor bucureșteni din lotul republican. De altfel, chiar Colegiul Central de Arbitri a introdus direct în lotul republican arbitri cu 10—12 zile de școală, fără stagiu și categoria I de clasificare, ca de exemplu: Nicolae Tătaru, Guido Fodor, Gheorghe Nicolae, Dumitru Gh. Metz etc.;

5. Tov. A. Rădulescu vorbește de promovarea unor arbitri în lotul republican pe criterii neprincipiale, dar nu-i arată nici pe cei care i-a promovat, și nici care sînt arbitrii în cauză;

6. Statistica cu privire la deplasările în străinătate ale arbitrilor români nu este clară, pentru că nu indică nici o cifră de raport;

7. Arbitrii Gheorghe Negoițescu și Guido Fodor au arbitrat, într-adevăr, jocuri ale echipei de juniori S.S.E. 2, de pregătirea căreia mă ocup de trei ani, dar în aceste jocuri echipa nu a fost învinsă, deci afirmația este complet gratuită și eronată. Chiar dacă echipa ar fi pierdut jocurile respective, nu aceasta este în nici un caz cauza principală pentru care există relații neprincipiale între cele două colegii. Justificarea este măruntă, chiar ridicolă...

Arbitrul Gheorghe Negoițescu a avut o întrerupere de aproximativ 7 ani. Este trecut de 45 de ani, și este de presupus că nu mai are perspective, iar arbitrul Guido Fodor, după părerea mea, este un arbitru slab. Viitorul va demonstra justețea acestei afirmații.

Cei doi arbitri sînt, însă, de totală bună credință.

PROBLEME DE FOND

1. Autorul articolului, care este, în același timp, și președinte al Colegiului Central, recunoaște că acest for de îndrumare nu s-a ocupat de activitatea Colegiului orășenesc. Această situație, extrem de gravă, cui se datorează? Cine este vinovat? Colegiul orășenesc de arbitri și subsemnatul, în nici un caz, pentru că nu se pot autocontrola. În particular, arăt că dacă membrii Colegiului central nu vin la ședințele de pregătire fizică, la Plenarele Colegiului orășenesc, și nu exercită o muncă de îndrumare și control activă și permanentă, nu văd prin ce alte mijloace și-ar putea îndeplini această sarcină;

2. Tov. Andrei Rădulescu se plînge că numărul arbitrilor republicani este prea mare în raport cu necesitățile competiționale. Cine este vinovat pentru acest lucru? Colegiul orașului București?

3. Sînt, întrutotul, de acord cu delegarea celor mai valoroși arbitri la jocurile divizionare. Acest principiu este, însă, prea des încălcat, pentru ca să nu producă efecte negative asupra stării de spirit din masa arbitrilor. Exemplu: arbitrii Nicolae Rainea și Kervork Ghemidgian, după arbitraje foarte slabe în competițiile interne, „drept recompensă" au fost trimiși imediat peste hotare. Se poate afirma, în mod serios, că asemenea procedee de lucru nu influențează activitatea arbitrilor din colegiile regionale și orășenești?

Cu privire la cazul arbitrului Constantin Petrea, consider că este o problemă pur personală, pe care trebuie să și-o rezolve singur.

În concluzie, precizez că în articolul inițial, ca și în răspunsul de față, am urmărit să prezint cîteva aspecte din activitatea Colegiului orășenesc de arbitri. Cum, însă, Colegiul orășenesc este organic integrat în activitatea Colegiului central, era firesc să abordez și unele probleme care au tangență și sînt de interes comun.

În cazul în care conducerea federației va considera că este indicat să fac unele propuneri și sugestii cu privire la îmbunătățirea muncii arbitrilor de fotbal, voi depune toate eforturile ca aceste propuneri și sugestii să fie obiective și eficiente.

Prof. TRAIAN TOMESCU

OPINII

CONCLUZIILE REDACȚIEI

În nr. 78 al revistei noastre din 23 noiembrie 1967 am publicat articolul „Aspecte din activitatea arbitrilor bucureșteni", semnat de prof. Traian Tomescu. În acest material se arătau o serie de lipsuri în activitatea arbitrilor bucureșteni și se evidenția deficitara legătură dintre Colegiul central de arbitri și Colegiul orășenesc de arbitri, situație care cauzează numeroase dificultăți și în ultimă instanță consecințele se resfrîng negativ asupra arbitrajelor. Autorul a adus în sprijinul afirmațiilor sale numeroase exemple.

Colegiul central de arbitri s-a sesizat de apariția articolului și ne-a trimis un răspuns căruia îi facem loc acum în coloanele noastre. Pentru a pune față în față obiecțiile celor două colegii, am invitat la redacție pe autorul primului articol, rugîndu-l să răspundă la rîndul său punerilor la punct făcute de președintele Colegiului central, tov. Andrei Rădulescu. Firește că am fi putut continua cu această polemică, dar am socotit că este mai bine să-i punem punct și să solicităm Biroului federal să intervină într-o serie de probleme expuse de autorii articolelor, probleme care de mai mult timp fac obiectul unor discuții, uneori principiale, dar de cele mai multe ori neprincipiale, între arbitrii bucureșteni.

Pe de o parte, Colegiul central manifestă tendința de a se preocupa aproape exclusiv de arbitrii de categorie republicană, pe de altă parte Colegiul orășenesc ar dori ca acești arbitri să se încadreze în metodele sale de muncă valabile pentru toți arbitrii. Adevărul este că aproape totul pornește de la goana după delegările la categoriile divizionare și jocurile internaționale, de la promovări, de la o sensibilitate exagerată a celor mai mulți arbitri, de cele mai multe ori amestecată cu mult subiectivism.

În scurta vacanță fotbalistică care va urma va fi absolut necesar ca federația noastră de fotbal să realizeze în rîndurile arbitrilor climatul sănătos dorit de ambii autori ai articolelor publicate în revista noastră, și nu numai de ei.